

Jarmila Drachová

Paní Jarmila Drachová se narodila na konci léta roku 1934. Dětství prožila v pražských Nuslích, kde se svými rodiči a dvěma sourozenci bydlela v prostorném bytě s kuchyní i koupelnou. Ve srovnání s vrstevníky, kteří často žili v pavlačových bytech, připadalo paní Drachové jejich bydlení jako luxus. Otec pracoval jako elektromechanik v družstvu ESA, matka byla ženou v domácnosti. V rodině spolu vycházeli velmi dobře.

Základní vzdělání získala paní Drachová v reformní škole, která v případě složení zkoušek umožňovala přeskočení páté třídy. Děti, které pátou třídu vynechaly, však musely po ukončení druhého stupně absolvovat ještě takzvaný jednorozční učební kurz, kdy je z velké části učili profesori z gymnázia. Období květnového povstání a následné revoluce popisuje paní Drachová jako dobu obrovského strachu, protože lidé netušili, co je čeká v nejbližší budoucnosti. Některé zážitky se vryly hluboko do paměti tehdy jedenáctileté dívky.

V jejich škole měli Němci uložené zbraně, a proto se stala cílem anglických bombardérů. Při evakuaci budovy skákali žáci z oken, učitelé je dole chytali a společně utíkali pryč. Ke konci války vzal otec malou Jarmilu a jejího bratra Stanislava do jedné prádelny na Pankráci, kde jim ukázal umučené děti. Zřejmě dílo Hitlerjugend. Pro oba sourozence to byl otřesný zážitek.

Kdo tehdy chtěl získat informace, musel riskovat. Otec paní Drachové si sestrojil vlastní rádio a poslouchal doma Svobodnou Evropu. Děti naštěstí nikde nic neprozradily.

Po dokončení povinné školní docházky pokračovala paní Drachová na textilní školu v Jaroměři. Ve škole i na internátě se jí velmi líbilo. Po roce učení však onemocněla žloutenkou, což ji na poměrně dlouhou dobu vyřadilo z běžného života. Ze školy tedy odešla, vrátila se domů a brzy začala pracovat jako sekretářka v družstvu ESA.

V mládí se paní Drachová výrazně zapojovala do kulturního života. Zpívala, hrála divadlo... Jako dítě vystupovala v pohádkách v divadle Na Fidlovačce a snila o tom, že se jednou stane herečkou. Vzpomíná, že nejraději měly děti postavu Palečka, kterého ztvárňovala. Když jí bylo jednadvacet, opustila svůj sen i zaměstnání, protože se vdala a po narození prvního dítěte se stala ženou v domácnosti.

Divadlo Na Fidlovačce

V roce 1965 bratr paní Drachové emigroval spolu s manželkou do západního Německa. Celou rodinu to velmi překvapilo, protože o svém plánu nikomu nic neřekl. Všechno se dozvěděli až asi o měsíc později, když při malování bytu našli za skříní dopis. Rodiče pak kontrolovala státní bezpečnost a dlouho je nechtěli pustit ze země, nakonec se jim však podařilo jednou vycestovat. Paní Drachová svého bratra také navštívila a navzdory hranicím zůstali v kontaktu. Krátce také uvažovala o možnosti vlastní emigrace. Její manžel byl částečně německého původu, mohli by tedy bez problému žít v Německu. Nakonec nápad zamítli, zejména proto, že měli malé děti a báli se, co by se mohlo stát, kdyby třeba paní Drachová zůstala s dětmi v Německu sama. Svého rozhodnutí nelituje, je ráda, že zůstali v Československu.

Příjezd vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 paní Drachová na vlastní oči neviděla, protože tou dobou už nebydleli v Praze, ale v Solopiskách. Později při příležitosti návštěvy své matky se paní Drachová s manželem podívali na Václavské náměstí, kde se setkali se sovětskými vojáky. Často šlo o mladé kluky, sotva dospělé. „Vím, že jsme na ně volali, na ty Rusáky, proč nás jako okupovali celou dobu a tohle, a vy byste, kdyby bylo potřeba, tak vy jste schopný zabít i svojí mat? A voni řekli jo, za svojí ródinu zastrelim i svoji mať.“

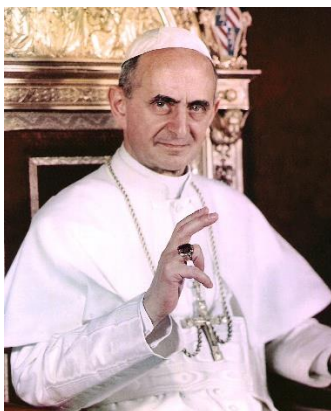
Vojska Varšavské smlouvy

Smutné a zároveň šťastné chvíle zažila paní Drachová v roce 1969, kdy se zúčastnila pohřbu kardinála Josefa Berana ve Vatikánu. Josef Beran působil dříve jako pražský arcibiskup, ale pronásledován nacistickým i komunistickým režimem musel v roce 1965 navždy opustit Československo. Odjel tedy do Říma, kde ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Teta paní Drachové už od roku 1929 žila v Itálii a s kardinálem Beranem se osobně znala. Díky tetině propustce do Vatikánu a pozvánce na pohřeb se směla paní Drachová události také zúčastnit. Jelikož děti paní Drachové zůstaly v Čechách, bylo jasné, že se vrátí. To zřejmě významně přispělo k povolení cesty do Itálie.

Kardinál Josef Beran

Pohřeb se konal v bazilice svatého Petra, kde se sešli kardinálové i obyčejní lidé z celého světa. Paní Drachová se dokonce setkala s papežem, který jí požehnal, když procházel uličkou. K poslednímu rozloučení převezli rakev do Svatováclavské kaple.

Papež Pavel VI.

Bazilika svatého Petra ve Vatikánu

Aby uctili památku významné osobnosti, jež byla navíc i tetiným přítelem, postavili se všichni do kruhu kolem rakev, chytli se za ruce a zazpívali československou hymnu a Čechy krásné, Čechy mé. Pro všechny zúčastněné to byl velmi dojemný zážitek. I po letech měla paní Drachová při vyprávění slzy v očích.

K sametové revoluci přispěla paní Drachová běžným způsobem – cinkáním klíči na Václavském náměstí. Velmi obdivovala Václava Havla, pozdějšího prvního prezidenta České republiky.

Dnes žije v domově seniorů v Praze na Chodově. Má 4 vnoučata, 4 pravnoučata a s celou rodinou udržuje velmi dobré vztahy. Se svým životem je spokojená a rozhodně se neutápí v nostalgii. Naopak. Stále se zajímá o společnost, kulturu, památky... Na závěr svého vyprávění nám sdělila citát neznámého autora, který četla v knížce a velmi se jí zalíbil:

„Zbaveni příliš velké lásky k životu, prostí naděje a strachu, vzdáváme krátké díky odevzdání k Bohu, ať je jím už kdokoliv. Že žádný život nežije se věčně, že mrtví nevstávají z hrobu, že i každá nejznavenější řeka jednou bezpečně vplouvá do moře.“

Jednou všichni zemřeme, a právě proto bychom si měli života vážit a využít ho co možná nejlépe.